

Mine få erfaringer med importerede italienske dronninger

Af Peter Thomsen

Jeg vil gerne fortælle lidt om mine erfaringer med gule italienske dronninger. Det er ikke særlig videnskabeligt og rent statistisk, har det nok heller ikke den store værdi.

Jeg deltog i biforsøgene, der skulle undersøge de sikreste metoder for opformering af småfamilier. Jeg havde valgt at anvende gule dronninger, da jeg i mine første år som biavler, havde gjort den erfaring, at de var meget rolige.

Her må jeg lige sige, at i de første 2-3 sæsoner som ny biavler, var jeg en stærk tilhænger af gule dronninger. De var meget fredelige og omgængelige, lige noget, der for mig at se, passer sig for en nybegynder

Jeg købte de første år en del uparrede dronninger af Villy Svendsen som jeg fandt meget anvendelige.

At jeg ikke anvender gule dronninger mere, skyldes nok mine samtaler med andre biavlere.

Når jeg fortalte om mine honningudbytter, blev jeg gang efter

gang overtrumpet af andre biavlere. De havde alle, eller i hvert fald de fleste, langt højere honningudbytter, og de anvendte alle buckfastdronninger.

Som den kræmmersjæl, jeg også er, tænkte jeg, at jeg som lidt mere erfaren biavler, ville prøve de gule "italienere" igen. Det var jo ikke forbundet med udgifter for mig. Jeg skulle jo kun investere min tid i projektet.

Jeg fandt det utrolig interessant at deltage i forsøgene 2012 og 2013, der skulle undersøge de bedste metoder til opformering af småfamilier. For mit eget vedkommende, satte jeg en ære i at gøre nøjagtigt, som det var beskrevet i den medfølgende tekst. Det nøje tilsyn med bierne og det at nedskrive alle observationerne, lærte jeg meget af.

Alligevel, var der kiksere begge sæsoner, især med de uparrede dronninger. Jeg ved ikke, om det skyldtes min uformåenhed som biavler. Jeg giver i hvert fald det ustadige vejr skylden.

Ved forsøg nr. 3 og nr. 4 fik jeg henholdsvis 1 stk. importeret dronning fra Italien og 1 stk.

uparret dronning fra Søren Schougaard. De blev begge installeret i deres respektive familier og udviklede sig til en kolossal bistryrke.

Desværre for mig, udviklede den parrede italienske dame sig til at avle nogle særdeles aggressive bier, lige modsat den uparrede dame fra Søren Schougaard, som også avlede fantastisk mange bier. Men yderst venlige.

Når jeg under normale forhold fodrer mine småfamilier i løbet af sommeren, sker det som regel, hvis vejret er godt, i shorts. Det gjorde det også de første par gange med den italienske dronning, med det til følge, at bierne stak mig. Jeg resonerede som så, at jeg blot havde været uheldig.

Men. Det samme skete igen i sæson 2013, nøjagtig det samme billede. Et vældigt yngelleje, og en masse bier, men meget aggressive. Blot jeg lettede låget, var de der som små søm.

Med den fantastiske evne, den importerede dronning havde til at frembringe bier, var mine forventninger store til sæson 2013, angående honninghøst. Men ak. Sådan skulle det ikke gå. Skønt jeg på flere måder foretog sværmehindrende tiltag, sværmede de sidst i maj. Jeg kunne konstatere, at der var masser af plads til dronningens æglægning. Trods det var familien sværmet.

I frustration og ærgrelse, (jeg sætter en stor ære i, at passe mine bier så jeg undgår smærmning), lod jeg familien passe sig selv resten af sommeren, med det resultat, at jeg høstede to ti rammers magasiner honning fra familien. Stadet skal have en ny dronning i 2014, da bierne udviser en stærk aggressivitet. Så må vi se?

For at undgå det samme i 2014 og derved påføre mig endnu et traume, solgte jeg familien fra 2013 billigt til en gammel garvet biavler, der nok mente at han kan tumle de aggressive bier.

Der er altså noget med ældre biavlere!

Jeg ved godt, at mine to forsøg ikke vægter meget statistisk. Alligevel kan jeg for eget vedkommende klart melde ud. Jeg vil aldrig mere have noget at gøre med importerede italienske dronninger.

Må jeg til sidst ønske alle medlemmer et lige så fremragende biår i 2014, som det vi havde i 2013.

Peter Th.

